

## Arrest

nr. 170 734 van 28 juni 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet in.

1.2. Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 12 maart 2015 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet in.

1.4. Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.03.2015 bij onze diensten werd ingediend door :*

*(...)*

*in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is*

*Artikel 9<sup>ter</sup> - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9<sup>bis</sup>, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

*Op 22.02.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 06.11.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 06.11.2012 (zie bevestiging arts dd.25.03.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd 22.02.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien d elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9<sup>ter</sup> §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).“*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet en van artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Het eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

*“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.*

*Dat art. 9<sup>ter</sup> als volgt luidt:*

*§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*

*§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door*

de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft. § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

§3, 5°:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk, in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3° wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk bij toepassing van artikel 9ter, §3,5°.

Als reden wordt opgegeven dat op 22.2.2013 door DVZ een beslissing is genomen aangaande de aanvraag dd. 6.11.2012, en dat de nieuwe aanvraag slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, en inde beslissing van 22.2.2013 uitgebreid is ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.

Dit is in strijd met artikel 9ter §3, 5°, dat het niet enkel heeft over de medische documenten of de standaard medische getuigschriften, maar spreekt over 'de ingeroepen elementen' wat ruimer is dan de medische getuigschriften of de gezondheidstoestand op zich op zich.

De beslissing hanteert een foutief uitgangspunt daar artikel 9ter §3, 5° niet als uitgangspunt 'de gezondheidstoestand' heeft maar wel 'de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag', wat twee verschillende criteria zijn.

Reeds om die reden dient de beslissing te worden vernietigd.

Verder: zoals uit de aanvraag blijkt had verzoeker ook uitgebreid gemotiveerd en nieuwe elementen ingebracht. Er is in de aanvraag een formeel onderdeel 'Nieuwe elementen'.

Verzoeker had in de aanvraag gesteld:

a. Nieuwe elementen

Het schrijven van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de laatst ingediende aanvraag op 06.11.2012 luidt als volgt:

"D'après les certificats médicaux standards des 06.09.2012 et 13.09.2012, il ressort qu'il s'agit d'un trouble psychiatrique exogène sans complications documentées.

Aucune hospitalisation n'est en cours.

Aucun testing psychométrique comparatif n'est annexe au dossier.

Il ressort des éléments qui précèdent que l'intéressé n'est pas atteint d'une affection représentant une menace directe, ni pour sa vie ni pour son intégrité physique. Les affections décrites ne requièrent pas de mesures urgentes sans lesquelles existerait un risque vital immédiat (...)"

Verzoeker merkt allereerst op dat er ten opzichte van de vorige aanvraag meer dan twee jaar verstreken is.

Daarnaast zijn er nieuwe elementen in het ziektebeeld van verzoeker; zijn gezondheid is gedurende de afgelopen jaren verslechterd. Dit blijkt ook uit het medisch getuigschrift opgemaakt door Dr. Bekkers waarin wordt verwezen naar opname in een psychiatrische inrichting in Eeklo in 2014.

*Daarnaast voegt verzoeker, anders dan bij de voorgaande aanvragen, naast het medisch getuigschrift aanvullende stukken (stuk 4 en 5) toe aan zijn aanvraag waaruit de ernst van zijn ziekte duidelijk blijkt.*

*De bestreden beslissing op zich én met verwijzing naar het advies van Dr. Liesenborghs maakt geen enkele melding van dit nieuw element. De bestreden beslissing met verwijzing naar het advies van Dr. Liesenborgh is gewoonweg foutief waar gesteld wordt 'dat enkel de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigd wordt'. Dit is pertinent in tegenspraak met het hogervermelde. Alleszins en minstens had dienen gemotiveerd te worden waarom het aangehaalde element met betrekking tot de 'nieuwe elementen' geen nieuwe elementen zouden uitmaken.*

*Er wordt verder gewezen op het feit dat het verzoek in haar geheel dient beoordeeld te worden en bijgevolg op basis van alle elementen die in het verzoek dd. 12.3.2015 werden aangehaald. Het advies van Dr. Liesenborghs dient inderdaad beperkt te worden tot de medische aspecten maar dit houdt niet in dat hij zich enkel moet beperken tot het SMG op zich maar ook rekening dient te houden met en moet antwoorden op de medische documenten die buiten het SMG bij de brief werden gevoegd én met de medische gegevens en elementen die in het verzoek zelf ontwikkeld zijn. Dit gebeurt op geen enkele wijze door de arts-adviseur of door de bestreden beslissing zelf.*

*Minstens dient de bestreden beslissing zelf alle 'elementen' van de aanvraag te beoordelen, vanuit de vraag of er nieuwe elementen worden aangehaald; dit gaat het medische kader te buiten.*

*De bestreden beslissing doet dit niet, maar verwijst enkel naar het advies van de arts-adviseur.*

*Tweede onderdeel,*

*De bestreden beslissing stelt dat in de beslissing van 22.2.2013 uitgebreid zou ingegaan zijn op de gezondheidstoestand van betrokkene.*

*Dit is een fout motief.*

*Verzoeker had bij de aanvraag het advies van dokter Chantai Konko dd. 11.2.2013, dat de grondslag vormde voor de beslissing van 22.2.2013, gevoegd. Een eenvoudige lezing van dit advies maakt duidelijk dat er geen sprake is van enige 'grondige' analyse van het dossier en van de medische toestand van verzoeker."*

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De door verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

3.1.4. Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :*

*[...]*

*5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”*

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

3.1.5. De bestreden beslissing, waarvan de motieven worden weergegeven onder punt 1.4., verwijst expliciet naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 maart 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Dit advies luidt als volgt: *“Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 12.03.2015 een standaard medische getuigschriften voor, opgesteld door dr. H. Bekkers op 31.01.2015. Uit het medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 29.12.2014, 26.04.2014, 18.03.201, 26.03.2014, 10.02.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06.11.2012 waarvoor DVZ op 22.03.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Behoudens vermelding van een suïciderisico, waarvan dient gesteld dat dit louter speculatief is, gaat het om exact dezelfde aandoening.”*

3.1.6. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart bij toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat als reden wordt opgegeven dat de verwerende partij op 22 februari 2013 een beslissing heeft genomen aangaande de aanvraag van 6 november 2012 en dat de nieuwe aanvraag slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat in de beslissing van 22 februari 2013 uitgebreid is ingegaan op de gezondheidstoestand van de betrokkene. De verzoekende partij meent dat dit in strijd is met artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, daar deze bepaling het niet enkel heeft over de medische documenten of de standaard medische getuigschriften, maar spreekt over ‘de ingeroepen elementen’ wat ruimer is

dan de medische getuigschriften of de gezondheidstoestand op zich, dat de bestreden beslissing een foutief uitgangspunt hanteert daar artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet niet de gezondheidstoestand als uitgangspunt heeft maar wel de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, wat twee verschillende criteria zijn. De verzoekende partij licht toe dat zij in de aanvraag uitgebreid nieuwe elementen had ingebracht waarna zij herhaalt wat desbetreffend in de aanvraag werd gesteld, meer bepaald dat ten opzichte van de vorige aanvraag twee jaar verstreken is, dat er nieuwe elementen zijn in het ziektebeeld daar de gezondheidstoestand gedurende de afgelopen jaren verslechterd is wat blijkt uit de medische stukken waarin onder meer verwezen wordt naar een opname in een psychiatrische inrichting en dat zij naast het medisch getuigschrift aanvullende stukken voegt waaruit de ernst van de ziekte blijkt. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing op zich en met verwijzing naar het medisch advies geen enkele melding maakt van 'dit' nieuw element, dat de bestreden beslissing met verwijzing naar het medisch advies foutief is waar gesteld wordt dat enkel de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt bevestigd, dat dit in tegenspraak is met het hogervermelde, dat minstens had dienen gemotiveerd te worden waarom het aangehaalde element met betrekking tot de 'nieuwe elementen' geen nieuwe elementen zouden uitmaken. De verzoekende partij vervolgt dat het verzoek in het geheel dient beoordeeld te worden en bijgevolg op basis van alle elementen die in het verzoek van 12 maart 2015 werden aangehaald, dat het medisch advies inderdaad dient beperkt te worden tot de medische aspecten maar dit niet inhoudt dat de ambtenaar-geneesheer zich enkel moet beperken tot het standaard medisch getuigschrift op zich maar ook rekening moet houden met en moet antwoorden op de medische documenten die buiten voormeld getuigschrift werden gevoegd en met de medische gegevens en elementen die in het verzoek zelf ontwikkeld zijn, dat dit op geen enkele wijze door de arts-adviseur of in de bestreden beslissing zelf gebeurt, dat minstens de bestreden beslissing zelf alle elementen van de aanvraag dient te beoordelen vanuit de vraag of er nieuwe elementen worden aangehaald, dat dit het medische kader te buiten gaat.

3.1.7. Waar de verzoekende partij meent dat het motief van de bestreden beslissing dat slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand wordt bevestigd, in strijd is met artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet, daar deze bepaling het niet enkel heeft over de medische documenten of de standaard medische getuigschriften, maar spreekt over 'de ingeroepen elementen' wat ruimer is dan de medische getuigschriften of de gezondheidstoestand op zich, dat de bestreden beslissing een foutief uitgangspunt hanteert daar artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet niet de gezondheidstoestand als uitgangspunt heeft maar wel de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, wat twee verschillende criteria zijn, mist de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvraag op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard waarbij verwezen wordt naar artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet en verduidelijkt wordt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. De verwerende partij heeft de ingeroepen elementen, met name de gezondheidstoestand, van de verzoekende partij onderzocht/laten onderzoeken en besloten dat de in het standaard medische getuigschrift en bijlagen ingeroepen gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag. De verzoekende partij meent dat het oordeel over de ingeroepen elementen ruimer dient te zijn dan de gezondheidstoestand, doch toont niet aan welke andere elementen dan de gezondheidstoestand zij had ingeroepen, waarmee de verwerende partij had rekening dienen te houden bij het beoordelen van de nieuwe elementen. Immers wijst de verzoekende partij op de door haar ingeroepen nieuwe elementen in haar laatste aanvraag, doch dient vastgesteld te worden dat zij er zelf op wijst dat deze elementen betrekking hebben op het ziektebeeld, de verslechtering van de gezondheid met een opname in een psychiatrische inrichting als gevolg en de ernst van de ziekte zoals die blijkt uit voorgelegde aanvullende stukken, en aldus op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door haar ingeroepen elementen geen betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, evenmin toont zij aan welke elementen,

die ruimer zouden zijn dan de gezondheidstoestand, de verwerende partij *in casu* dan nog had dienen te beoordelen in het licht van artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Gezien de door de verzoekende partij aangevoerde nieuwe elementen allen betrekking hadden op de gezondheidstoestand, minstens toont de verzoekende partij niet aan welk door haar aangehaald element geen betrekking hierop had, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer en in navolging de gemachtigde geen melding maakt van de nieuwe elementen of dat gemotiveerd diende te worden waarom deze elementen geen nieuwe elementen zouden uitmaken, nu uit het medisch advies blijkt dat voornoemde arts oordeelde dat de in het medisch getuigschrift van 31 januari 2015 en de medische stukken beschreven aandoening in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de eerdere aanvraag van 6 november 2012. De verzoekende partij meent dat het medisch advies ten onrechte stelt dat de aangehaalde gezondheidstoestand wordt bevestigd, doch toont niet met concrete elementen aan waarin de gezondheidstoestand van de verzoekende partij gewijzigd is. Zij verwijst enkel naar het 'hogervermelde', waarmee zij waarschijnlijk doelt op de door haar in haar verzoekschrift geciteerde paragrafen van haar aanvraag betreffende de nieuwe elementen, waarbij gesteld wordt dat de gezondheid van de verzoekende partij verslechterd is en dit blijkt uit het standaard medisch getuigschrift waarin verwezen wordt naar opname in een psychiatrische inrichting in Eeklo in 2014. Ook hiermee toont de verzoekende partij echter niet *in concreto* aan dat de stelling dat de aangehaalde gezondheidstoestand wordt bevestigd, incorrect is. Zij beperkt zich immers tot een loutere bewering dat de gezondheidstoestand verslechterd is sinds het vorige medische advies gelet op de opname in een psychiatrische inrichting in 2014. In het door haar bij haar aanvraag gevoegde standaard medische getuigschrift van 31 januari 2015 kan inderdaad gelezen worden dat er in 2014 een opname psychiatrie plaatsvond in Eeklo, doch voegde de verzoekende partij bij haar aanvraag verder geen stukken bij die deze opname bevestigden, noch stukken waaruit zou dienen te blijken dat in 2014 een opname psychiatrie plaatsvond omwille van een dusdanige verslechtering van het ziektebeeld ten opzichte van 2012. Het is immers niet uitgesloten, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat een opname geschiedde op grond van het ziektebeeld dat reeds in 2012 bestond, ziektebeeld dat beoordeeld werd ter gelegenheid van de vorige aanvraag. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het wijzen op een verslechtering in de aanvraag op zich een nieuw element uitmaakt, stelt de Raad vooreerst vast dat zij in haar verzoekschrift nalaat te duiden waaruit deze verslechtering dan precies bestaat. De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. De verzoekende partij legt niet concreet uit waarin precies de verslechtering van de medische toestand zou zijn gelegen, noch hoe die verslechtering zou kunnen blijken uit een vergelijking tussen de bij de aanvraag van 6 november 2012 gevoegde elementen en de bij de onderhavige aanvraag voorgelegde elementen. Een verslechtering van een reeds bestaande toestand, zeker niet wanneer die niet concreet verduidelijkt wordt zoals *in casu*, brengt niet met zich mee dat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoordelijk zou worden verklaard. Bovendien blijkt uit de door de verzoekende partij voorgelegde medische documenten bij haar aanvraag van 12 maart 2015 geenszins eenduidig dat deze documentatie melding maakt van een verslechterde toestand sinds 2012. Er is in de documentatie sprake van het ziektebeeld zoals dat reeds voorlag bij de aanvraag van 6 november 2012, minstens toont de verzoekende partij niet aan wat hieromtrent gewijzigd is. Het enige wat sinds kort is gewijzigd, volgens de attesten, meer bepaald het attest van de senior assistent psychiater, is dat de verzoekende partij eind 2014 sinds twee maanden hallucinaties heeft die zeggen dat zelfmoord de enige oplossing is. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur in het medisch advies erkent dat het suïciderisico niet reeds eerder werd aangehaald en nog geen deel bleek uit te maken van de aandoening zoals ze voorlag bij het indienen van de vorige aanvraag op 6 november 2012, doch motiveert dat dit risico louter speculatief is. De verzoekende partij weerlegt deze motivering niet. In zoverre de verzoekende partij meent dat de nieuwe elementen eruit bestaan dat zij, in tegenstelling tot de vorige aanvraag, documenten voegde waaruit de ernst van de ziekte duidelijk blijkt, laat zij opnieuw na *in concreto* aan te geven uit welke gegevens in de door haar vernoemde bijlagen een



ernst van de aandoening bleek die nog niet eerder bleek uit de door haar overgemaakte medische informatie bij haar aanvraag van 6 november 2012. In zoverre zij hieromtrent wenst te duiden op het aangehaalde suïciderisico dat vermeld wordt in de door haar gevoegde stukken, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet.

Aldus weerlegt de verzoekende partij niet de vaststellingen van de arts-adviseur, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift met bijlagen slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Het staat dus buiten betwisting dat de beide aanvragen gestoeld zijn op dezelfde medische aandoening. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat zij alle door de verzoekende partij bij haar aanvraag van 12 maart 2015 gevoegde medische stukken heeft vergeleken met de aandoening zoals beschreven in het bij de aanvraag van 6 november 2012 gevoegde medische attest, doch meende dat het, behoudens het suïciderisico, om exact dezelfde aandoening ging. Zoals reeds aangegeven betroffen de door de verzoekende partij aangehaalde nieuwe elementen de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en oordeelde de arts-adviseur, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat de aandoening zoals die blijkt uit de medische informatie gevoegd bij de aanvraag van 12 maart 2015 in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de aanvraag van 6 november 2012, zodat zij wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen nieuwe elementen uitmaken.

De Raad herhaalt dat uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat zij alle door de verzoekende partij bij haar aanvraag van 12 maart 2015 gevoegde medische stukken heeft vergeleken met de aandoening zoals beschreven in het bij de aanvraag van 6 november 2012 gevoegde medische attest, minstens de verzoekende partij niet aannemelijk maakt met welk door haar bij haar aanvraag van 12 maart 2015 gevoegd medisch document geen rekening werd gehouden. Voorts toont zij ook niet aan welke medische gegevens of elementen die zij in haar aanvraag had aangehaald, nog hadden dienen in rekening te worden genomen bij het vergelijken van de medische documenten gevoegd bij de aanvraag van 6 november 2012 en 12 maart 2015. De loutere algemene bewering dat alle medische gegevens en alle elementen die in het verzoek zelf ontwikkeld werden, dienen in rekening te worden gebracht doch dat dit niet door de arts-adviseur noch door de verwerende partij is gebeurd, zonder *in concreto* aan te geven welke elementen of medische gegevens de arts-adviseur en de gemachtigde nagelaten hebben in rekening te nemen en die een invloed zouden kunnen hebben gehad op hun oordeel omtrent het bestaan van elementen die nog niet werden ingeroepen ter gelegenheid van een vorige medische regularisatieaanvraag, is niet dienstig. Ook waar de verzoekende partij betoogt dat minstens de bestreden beslissing een oordeel dient te bevatten over alle elementen, vanuit de vraag of er nieuwe elementen worden aangehaald en dat dit het medische kader te buiten gaat, laat zij na aan te geven welke nieuwe elementen die het medisch kader te buiten gaan zij heeft aangehaald in haar aanvraag en waarover niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.1.8. De verzoekende partij meent voorts dat het motief in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat uitgebreid werd ingegaan in de beslissing van 22 februari 2013 op de gezondheidstoestand van de betrokkene, foutief is. Zij wijst erop dat een eenvoudige lezing van dit advies duidelijk maakt dat er geen sprake is van enige 'grondige' analyse van het dossier en van haar medische toestand.

De Raad wijst erop dat nergens uit de motieven van de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat gesteld wordt dat een grondige analyse van het dossier plaatsvond in het medisch attest van 22 februari 2013, doch wel dat in de beslissing van 22 februari 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de betrokkene. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van 22 februari 2013, blijkt dat de verwerende partij betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij verwees naar het medisch advies van 11 februari 2013. In het voormeld medisch advies, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, wordt wel degelijk ingegaan op

de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij kritiek heeft op de beslissing van 22 februari 2013 en het medisch advies van 11 februari 2013, stellende dat er geen sprake is van een grondige analyse van het dossier en de medische toestand van de verzoekende partij, kan de Raad enkel vaststellen dat dergelijk kritiek niet dienstig is nu deze niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing.

3.1.9. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk. Zij toont ook niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

3.1.10. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

3.1.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing verklaart de aanvraag tot medische regularisatie bovendien enkel onontvankelijk omdat de daarin aangehaalde elementen niet verschillen van de elementen reeds aangehaald in een eerdere aanvraag en houdt geen verwijderingsmaatregel in en al zeker geen uitwijzing van de verzoekende partij. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld.

3.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer.

3.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

*“Eerste onderdeel,*

*Verzoeker had in de aanvraag van 12.3.2015 bij de rubriek ten gronde voorafgaand uitdrukkelijk gevraagd dat de arts-adviseur voorafgaand aan zijn advies contact zou opnemen met dr Bekkers. Dr Liesenborghs heeft geen contact opgenomen met dr Bekkers. Dit is een schending van de medische plichtenleer.*

*Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting door niet te motiveren omtrent het niet ingaan op het verzoek om de arts Dr Bekkers te contacteren.*

*Tweede onderdeel,*

*Er werden attestaten neergelegd van gespecialiseerde geneesheren o.a. van specialist dokter Luc Declaire,*

*psychiater en van dokter Danièle Pierre, ethnopsychiater.*

*De arts-adviseur Dr. Liesenborghs heeft geen specialisatie.*

*Hij kan zich, zonder bijstand van artsen-specialisten, niet uitspreken over medische attestaten van specialisten.*

*Bovendien beweert de arts-adviseur zonder medische grondslag en zonder enig eigen onderzoek aan de persoon dat 'de gezondheidstoestand ongewijzigd is'*

*Dr. Liesenborghs kan dergelijke medische conclusie, die ingaat tegen de attestaten en tegen de aangebrachte elementen, niet stellen zonder enig eigen onderzoek van verzoeker. Dit gaat verder ook volledig in tegen de deontologische verplichtingen van artsen.*

*Dr. Liesenborghs heeft volgende bepalingen van de code geneeskundige plichtenleer niet gerespecteerd: hij heeft verzoeker niet voorafgaand meegedeeld dat hij optrad noch in kennis gesteld van zijn opdracht (artikel 123); hij heeft besluiten geformuleerd zonder verzoeker te hebben gezien en te hebben ondervraagd (artikel 124); hij heeft de regels met betrekking tot de collegialiteit niet gerespecteerd door de behandelend geneesheer niet in te lichten over de resultaten (artikel 126).*

*Bovendien heeft de arts-adviseur zonder enige wetenschappelijke grondslag het advies van specialisten naast zich neergelegd.*

*Doordat de bestreden beslissing het advies zondermeer overneemt wetende dat vermelde regels van de medische plichtenleer niet werden gerespecteerd is de beslissing zelf behept met de schendingen van die medische plichtenleer.*

*Ten overvloede wordt gesteld dat de vreemdelingenwet de arts-adviseur niet ontheft, en ook niet kan ontheffen van de verplichtingen van de medische plichtenleer.*

*De eventuele overweging van verwerende partij dat de Code niet bindend en derhalve niet relevant is, kan door verzoeker niet gevolgd worden. De arts-adviseur is wel degelijk gebonden aan zijn deontologische verplichtingen. Wanneer hij deze niet naleeft is de beslissing op zich, waar deze het advies van de arts-adviseur zondermeer overneemt, ook behept met deze schending van de regels van de medische plichtenleer.*

*In casu heeft de arts-adviseur de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige plichtenleer niet correct nageleefd.*

*Verzoeker verwijst naar hoofdstuk I van de Code waarin het doel en de toepassing van de Code is vastgelegd.*

*De toepasselijke bepalingen staan in Hoofdstuk IV:*

*Hoofdstuk IV - De geneesheer als adviseur, contrôleur, deskundige of ambtenaar*

*Deel I. - Zijn taak*

*Artikel 119*

*De geneesheer belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon of met om het even welk klinisch onderzoek, met de controle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling, moet de bepalingen van deze code naleven. Hij mag geen opdracht aanvaarden die tegen de medische ethiek indruist.*

*Deel H. - Zijn betrekkingen met de patiënt*

*Artikel 123*

*De geneesheer belast met een in artikel 119 vermelde opdracht moet vooraf aan de betrokkene mededelen in welke hoedanigheid hij optreedt en hem in kennis stellen van zijn opdracht.*

*De geneesheer-gerechtigd deskundige vooral zal hem waarschuwen dat hij aan de verzoekende overheid alles dient mede te delen wat betrokkene hem zal toevertrouwen in het kader van zijn opdracht.*

*Artikel 124*

*Wanneer deze geneesheren menen een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken,*

mogen zij slechts besluiten formuleren nadat zij de patiënt hebben gezien en persoonlijk hebben ondervraagd, zelfs indien zij gespecialiseerde onderzoeken hebben laten uitvoeren of over elementen beschikken die hen door andere geneesheren werden medegedeeld.

Deel III. - Zijn betrekkingen met de behandelende geneesheer Artikel 126

§ 1. De adviserende of controlerende geneesheer vervult zijn opdracht met inachtneming van de voorschriften van collegialiteit.

Hij moet zich in het bijzijn van de patiënt onthouden van elke beoordeling over de diagnose, de behandeling of over de persoon van de behandelende geneesheer, zijn geschiktheid of de kwaliteit van de verleende zorgen.

§ 2. Indien de medische adviseur of de controlerende geneesheer bij de patiënt onderzoeken wil laten doen die hijzelf niet kan uitvoeren, verzoekt hij de behandelende geneesheer ze te doen uitvoeren en zorgt hij er slechts zelf voor met de toestemming van de behandelende geneesheer of bij duidelijke nalatigheid van deze laatste.

§ 3. De adviserende of controlerende geneesheer moet in elk geval de behandelende geneesheer inlichten over de resultaten van deze speciale onderzoeken. Hij mag hem zijn mening over de behandeling laten kennen zonder daarbij afbreuk te doen aan de rechten van de behandelende geneesheer.

§ 4. De adviserende of controlerende geneesheer onthoudt zich van elke rechtstreekse inmenging in de behandeling; hij moet in elk geval contact opnemen met de behandelende geneesheer vooraleer een beslissing te nemen die deze van de behandelende geneesheer wijzigt.

§ 5. Indien de patiënt een raadgevende geneesheer heeft, vervult de deskundige geneesheer zijn opdracht in samenwerking ermee, behoudens afwijkende wetsbepalingen. Hij mag geen rekening houden met de mededelingen van een partij die in het dossier niet zijn opgenomen.

De Code is van toepassing. Dit blijkt uit de parlementaire stukken waarin staat dat "deze ambtenaar-geneesheer administratief wel behoort tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar volledig wordt vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen".

De tweede zin van de Belgische vertaling van de artseneed luidt als volgt: "Ik zal het beroep van art plichtsbewust en nauwgezet uitoefenen".

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting zegt het volgende over de toepassing van de Code Geneeskundige Plichtenleer (14.04.2014, nr. 120.673):

"Waar de verzoekende partij zich hierbij nog beroept op de medische deontologische code dient te worden opgemerkt dat de code van de geneeskundige plichtenleer als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunde".

Uit bovenstaande blijkt dat de Code wel degelijk van toepassing is op ambtenaar-geneesheren in de uitoefening van hun beroep. Ook als zij in dienst zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De eventuele argumentatie van verwerende partij zichzelf tegen, waar zij stelt:

"Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 15 september 2006 waarbij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in de wet van 15 december 1980 werd ingevoerd blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer een onafhankelijke beoordeling maakt van de medische elementen van het dossier met eerbied voor de deontologie van zijn beroep. zodat geenszins ipso facto is vereist dat hij zijn professionele standpunten zou verantwoorden in zijn advies".

Met andere woorden, de ambtenaar-geneesheer leeft de Code Geneeskundige Plichtenleer na, daarom hoeft hij de inhoudelijke overwegingen niet te verwoorden in zijn advies. Hierin bevestigt de verwerende partij dat de Code wel degelijk van toepassing is in de uitoefening van art. 9ter Vw.

*De ambtenaar-geneesheer heeft een discretionaire bevoegdheid en dient in de uitoefening daarvan de Code Geneeskundige Plichtenleer te respecteren. Art. 9ter Vw ontheft de ambtenaar-geneesheer geenszins van de verplichting om de Code na te leven.*

*Het respect voor de Code is inherent verbonden met het artikel 9ter van de Vw; de Code maakt er een onvervreemdbaar onderdeel vanuit door het loutere feit dat aan de geneesheer-adviseur een medische opdracht wordt gegeven en deze medische opdracht op zich aan een geneesheer die gebonden is door de eed van Hippocrates inhoudt dat hij zich als een geneesheer dient op te stellen met alle elementaire gedragingen die hierbij horen.*

*In casu had de ambtenaar-geneesheer de deontologische plicht om de benodigde medicatie en hulpverlening te onderzoeken als ook het duidelijk aanwezige risico's op récidivé bloeding en de gevolgen van linkerkamerhypertrofie.*

*Hier wordt in de medische attesten herhaaldelijk op gewezen, maar door de ambtenaar-geneesheer geen enkele keer inhoudelijk op ingegaan.*

*De wetgever kan een geneesheer niet ontslaan van verplichtingen die tot de medische Code behoren.*

*De loutere bepaling in artikel 9ter & 1 laatste alinéa dat deze geneesheer-adviseur een vreemdeling kan onderzoeken als hij het nodig acht en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen, kan niet gelezen worden als een ontslag voor de naleving van de Code van Geneeskundige plichten.*

*De beschouwingen in de parlementaire voorbereidingen stellen duidelijk dat de geneesheer-adviseur de deontologie dient te eerbiedigen. Deze beschouwingen moeten samen met de tekst van de wet in overweging worden genomen.*

*Ondergeschikt, voor zover het woordje 'kan' in art. 9ter Vw. zou kunnen geïnterpreteerd worden als dat de ambtenaar-geneesheer niet verplicht is om bijkomende onderzoeken uit te voeren belet dit niet dat de arts-adviseur zich wel dient te baseren op de neergelegde medische attesten. In casu wordt in het advies wel verwezen naar de medische attesten, maar er is inhoudelijk niet verder op ingegaan.*

*Verzoeker verwijst hierbij ook naar het vorige middel.*

*In het advies waar de bestreden beslissing op steunt heeft de ambtenaar-geneesheer de deontologische regels niet gerespecteerd. Gelet op de artikelen 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer, gezien in het licht van deze specifieke situatie, was de ambtenaar-geneesheer verplicht om de vreemdeling te onderzoeken dan wel bijkomend advies in te winnen bij deskundigen.*

*De bestreden beslissing heeft het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder meer overgenomen en is dan ook behept met een schending van de deontologische regels zoals neergelegd in de Code Geneeskundige Plichtenleer.*

*De verplichting om de Code Medische plichtenleer na te leven is bevestigd door het Grondwettelijk Hof.*

*"Niets wijst erop dat de wetgever in dat kader heeft willen afwijken van de rechten van de patient die in de wet van 22 augustus 2002 zijn vastgelegd. Bovendien zijn zowel de ambtenaar-geneesheer als de door de minister of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer of nog de deskundigen die zouden moeten optreden ertoe gehouden de Code van geneeskundige plichtenleer van de Nationale Orde van geneesheren, met inbegrip van de regels inzake onafhankelijkheid en ethiek die daarin worden voorgeschreven, na te leven. Daaruit vloeit voort dat er in dat opzicht geen verschil in behandeling bestaat tussen de in de bestreden bepaling bedoelde vreemdelingen en elke andere patient..." (Gwh,28juni 2012, nr. 82/2012, considérons B.15).*

*De voorbereidende werken bevestigen bovendien deze interpretatie:*

*"De artsen krijgen in geen geval instructies, noch stimulansen om een geval op de ene of de andere manier te beoordelen. Hun opdracht vloeit zowel uit de Vreemdelingenwet als uit de medische deontologische Code voort. Ze beoordelen de medische elementen van de aan hen toevertrouwde individuele dossiers in alle onafhankelijkheid. De exacte criteria die ze moeten gebruiken zijn vastgelegd door de wetgever.*

*Ze moeten onderzoeken of de ingeroepen ziekte wel degelijk een ziekte is zoals beoogd door artikel 9ter, namelijk een ziekte waarvan de graad van ernst een onaanvaardbaar humanitair risico*

veroorzaakt. " Kamer van Volksvertegenwoordigers - Commissie voor de Binnenlandse Zaken - Vergadering 17 april 2012 (CRIV 53 - COM 0448) p. 27.

De medische deontologische Code voorziet dat de adviserende geneesheren, een hoedanigheid die ook bekleed wordt door de artsen van de DVZ, de patiënten zelf moeten zien en ondervragen en contact moeten nemen met de behandelende geneesheer. De deontologische Code legt de artsen ook op om de continuïteit van de verzorging te verzekeren en om de nodige maatregelen te nemen om de continuïteit van de verzorging van zieke personen te garanderen.

Zelfs als de artsen van de DVZ geen "behandelende artsen" maar "adviserende geneesheren" zijn, zijn ze evenveel verantwoordelijk voor de gevolgen van het verleende medisch advies en blijven ze onderworpen aan de medische deontologische Code.

In een advies van 16 november 2013 was de Nationale Raad van de Orde van geneesheren van mening dat de artsen van de DVZ gehouden zijn om de deontologische regels na te leven

(<https://lordomedic.be/nl/adviezen/advies/arbeidsovereenkomst-bestemd-voor-de-artsen-werkzaam-bij-dedienst->."

3.2.2. Vooreerst wordt erop gewezen dat de mogelijkheid om advies te vragen aan een geneesheer-specialist voorzien is in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Het vragen van een bijkomend advies is geenszins een verplichting.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, aan de ambtenaar-geneesheer worden overgelaten, dat deze laatste volledig vrij wordt gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten, dat de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft, wordt er opnieuw op gewezen dat de mogelijkheid om advies te vragen aan een specialist (of aan de behandelende specialist van de vreemdeling) geenszins een verplichting is. Bijgevolg dient, indien de ambtenaar-geneesheer geen gebruik maakt van deze mogelijkheid, hierover niet afzonderlijk gemotiveerd te worden.

3.2.3. De verzoekende partij meent dat de arts-adviseur zonder medische grondslag en zonder eigen onderzoek aan de persoon beweert dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is, dat een dergelijke medische conclusie, die ingaat tegen de aangebrachte elementen, niet kan gesteld worden zonder een eigen onderzoek van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij meent dat de conclusie dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ingaat tegen de aangebrachte elementen, doch laat na *in concreto* aan te tonen welke aangebrachte elementen ingaan tegen de voormelde conclusie. Dergelijke algemene kritiek is dan ook niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij meent dat een degelijke medische conclusie, dat de gezondheidstoestand niet gewijzigd is, niet kan zonder een eigen onderzoek door de arts-adviseur, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn

advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of de verzoekende partij aan een bijkomend, fysiek, medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partij toont zulks echter niet aan. De verzoekende partij beperkt zich tot een algemene kritiek maar zij toont niet aan dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door de verzoekende partij aangeleverde attesten zonder daarbij de verzoekende partij fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuist medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek.

De Raad herhaalt dat het tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen of een bijkomend advies van een deskundige op te vragen.

3.2.4. Inzake de code van de geneeskundige plichtenleer wordt opgemerkt dat deze als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code van de geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De code van de geneeskundige plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels op te leggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de *in casu* bestreden beslissing leiden.

3.2.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat de arts-adviseur de deontologische plicht had om de benodigde medicatie en hulpverlening te onderzoeken alsook het duidelijk aanwezig risico op recidive bloeding en de gevolgen van linkerkamerhypertrofie, dat hier in de medische attesten herhaaldelijk op wordt gewezen maar door de ambtenaar-geneesheer geen enkele keer inhoudelijk op ingegaan, stelt de Raad vast dat nergens uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag van 12 maart 2015 gevoegde medische attesten blijkt dat er voor de verzoekende partij een duidelijk aanwezig risico op recidive bloeding is of linkerkamerhypertrofie, zodat haar betoog feitelijke grondslag mist.

3.2.6. Waar de verzoekende partij aanvoert dat in het advies wel verwezen wordt naar de voorgelegde medische attesten maar dat er niet op wordt in gegaan en naar het eerste middel verwijst, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat de arts-adviseur, bij een beoordeling in het licht van artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet, behoudens de beoordeling dat de in de medische attesten beschreven aandoening in wezen niet verschilt van de aandoening zoals beschreven in de medische attesten gevoegd bij de vorige aanvraag, verder diende in te gaan op de voorgelegde medische attesten. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, blijkt voorts niet dat voormeld oordeel van de arts-adviseur foutief of kennelijk onredelijk is.

3.2.7. De schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen, in de mate waarin deze op ontvankelijke wijze worden aangevoerd, kan niet worden aangenomen. Tevens wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet en van artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

3.3.1. De verzoekende partij betoogt in haar derde middel als volgt:

*“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag artikel 9<sup>ter</sup> Vreemdelingenwet.*

*Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat art. 9<sup>ter</sup> Vw. een vorm van subsidiaire bescherming is en art. 9<sup>ter</sup> de facto een omzetting is van art. 15 van RL 2004/83.*

*Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.*

*Verzoeker verwijst naar art. 41 van het Handvest.*

*Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.*

*Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.*

*In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken en volgens welke criteria (overweging 38).*

*Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013 en het daarin gestelde in verband met het tweede middel, wat hier voor herhaald wordt aanzien.*

*Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:*

*2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.*

*Het tweede middel is ongegrond.*



*Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.*

*Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.*

*Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.*

*Dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in casu wel degelijk van toepassing is.*

*Dit blijkt naast het eerder aangehaalde arrest nr. 126.158 van 24.06.2014 duidelijk uit een arrest van vorige week (26.09.2014, nr. 130.247):*

*"Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om gehoord te worden en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden d.i. een besluit dat de belangen van een betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012 C277/11, M.M, r.o. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak)".*

*(...)*

*"Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 34)".*

*In casu vindt art. 41 van het Handvest toepassing; het grondwettelijk Hof heeft bevestigd dat art. 9ter Vw een omzetting is van Richtlijn 2004/83.*

*Dat art. 41 van het Handvest evenwel slechts toepassing vindt als het horen tot een andere afloop van de procedure had kunnen leiden. Verzoeker verwijst hierbij naar het medisch attest dd. 17.01.2014 welke actuele en nieuwe informatie bevat maar door de ambtenaar-geneesheer als onbelangrijk van tafel wordt geveegd. De ambtenaar-geneesheer neemt zelfs niet de moeite om er inhoudelijk op te reageren.*

*Verzoeker meent zich in een dergelijke situatie te bevinden, meer bepaald zou art. 9ter Vw. juncto art. 3 EVRM niet zijn geschonden als verzoeker gehoord zou zijn geweest.*

*Het hoorrecht werd niet gerespecteerd. Verzoeker is niet gehoord met betrekking tot de vraag of de ingeroepen elementen bij de tweede regularisatie aanvraag al of niet eerder werden ingeroepen.*

*Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn zou duidelijk aangetoond geweest zijn dat de aangehaalde elementen wel nieuwe elementen waren zoals aangehaald in het eerste onderdeel.*

*Bovendien zou kunnen vastgesteld worden dat in de tussenperiode van 11.1.2013 (eerste aanvraag), én de datum van beslissing hierover (23.1.2014) er wel degelijk én nieuwe elementen in het algemeen én nieuwe elementen wat de medische toestand betreft aanwezig waren. Hetzelfde zou kunnen vastgesteld geweest zijn met betrekking tot de evoluties in de tussenperiodes tussen de tweede aanvraag en de beslissing, en tussen de hier thans bestreden derde beslissing en de tweede beslissing.*

*Bij respect voor het hoorrecht had verzoeker beroep kunnen doen op dokter Bekkers en specialisten Luc Declaire en Danièle Pierr of een ander arts, om het verschil tussen de medische toestand op de diverse data te verklaren.*

*Het niet respecteren van het hoorrecht heeft bijgevolg wel degelijk invloed gehad op de beslissing, die er anders zou uit gezien hebben moest verzoeker gehoord geweest zijn.*

*Verder verwijst verzoeker naar het eerste middel van haar verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring van de beslissing 9ter waarin hij kritiek geeft op de beslissing en op het advies van de arts-adviseur.*

*Er werd een beslissing genomen zonder verzoeker te horen over het advies van de arts-adviseur, dat zelf was genomen zonder respect van de in het tweede middel ontwikkelde bepalingen.*

*Wanneer verzoeker zou gehoord zijn zou dit zeker invloed gehad hebben op de beslissing, minstens invloed kunnen gehad hebben.*

*Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.*

*Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."*

3.3.2. De verzoekende partij meent dat zij in huidige procedure gehoord moest worden en dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden is. Zij wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in arrest 43/2013 heeft geoordeeld dat de medische bescherming op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet een vorm van subsidiaire bescherming is en beiden omzetting zijn van dezelfde Europese richtlijn.

Er dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie bij arrest van 18 december 2014 in de zaak C-542/13 (arrest M'BODJ) heeft geoordeeld dat artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) aldus moet worden uitgelegd dat "de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd". Hieruit blijkt dus dat deze richtlijn niet van toepassing is op het geval van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet en dat dit een louter nationale bepaling betreft.

De situatie bedoeld in artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet kan evenmin als een volgens artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn toegelaten gunstigere norm beschouwd worden, nu dit niet verenigbaar is met deze richtlijn. Het Hof van Justitie stelde expliciet dat "Derdelanders die gemachtigd zijn tot verblijf krachtens een dergelijke wettelijke regeling, zijn dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus, op wie de artikelen 28 en 29 van die richtlijn van toepassing zijn".

Ook de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) bevestigde meermaals dat artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet blijkens de conclusies van advocaat-generaal BOT voor het Hof van Justitie buiten het toepassingsgebied van de Kwalificatierichtlijn valt en dat artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet een nationale wetsbepaling uitmaakt, en geen omzetting vormt van Europese regelgeving.

Het Grondwettelijk hof heeft hierover inmiddels geoordeeld. In zijn arrest 13/016 van 27 januari 2016 oordeelde het Hof:

*"B.37.2. Uit het voormelde arrest van het Hof van Justitie dient te worden afgeleid dat de wetgever niet ertoe is verplicht vreemdelingen die opkomen tegen een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 op identieke wijze te behandelen als asielzoekers of vreemdelingen die subsidiaire bescherming vragen, nu de eerste categorie van vreemdelingen niet de internationale beschermingsstatus geniet waarop de andere categorieën wel aanspraak kunnen maken. Het bekritiseerde verschil in behandeling berust derhalve op een objectief en pertinent criterium van onderscheid."*

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de subsidiaire beschermingsstatus en de bescherming verleend door artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet gelijkaardige beschermingsstatuten zijn steunend op dezelfde Europese richtlijn. Artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet is een nationale bepaling waarmee artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geen uitstaans heeft. De verzoekende partij kan zich dus niet met goed gevolg op deze bepaling beroepen.

3.3.3. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat uit de bewoordingen van de aanvraag van de verzoekende partij duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte was dat zij andere elementen dan de reeds in haar vorige medische regularisatieaanvraag ingeroepen elementen diende aan te brengen, daar haar aanvraag een onderdeel 'nieuwe elementen' bevat. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij haar (herhaalde) aanvraag kon stofferen met de bijlagen die zij wenste, en dat zij ook aanvullingen daarop kon indienen. De verzoekende partij kon dus, zolang de aanvraag liep, al haar argumenten meedelen aan het bestuur. De verzoekende partij geeft geen uitleg dat dit voor haar om één of andere reden niet mogelijk zou zijn geweest. Zij betoogt dat zij beroep had kunnen doen op artsen of specialisten om het verschil tussen de medische toestand op diverse data te verklaren, doch toont niet aan waarom dit voor haar, die op de hoogte was van het feit dat zij niet op basis van dezelfde elementen opnieuw een ontvankelijk medische regularisatieaanvraag kon indienen, voor het nemen van de bestreden beslissing, niet mogelijk zou zijn geweest. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij alle informatie die zij wilde meedelen, heeft kunnen meedelen. Kritiek op de motieven van de bestreden beslissing kon zij vervolgens steeds doen gelden in het kader van een beroep tegen deze beslissing, wat de verzoekende partij middels huidig beroep gedaan heeft.

3.3.4. De schending van de door verzoekende partij in het derde middel aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Tevens wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER